

bestudeeren en dan komt de naam, die er op past als sluitstuk, van zelf wel", meende Mien.

Annie Bosch bood een koninkrijk aan voor een fijn bedenksel, maar het kwam niet.

„Geef me een biertje, Kees", wenkte notaris tot den kellner, die allang bij de deur had postgevat.

Onverwachts riep Annie Bosch: „Ik heb het, ik heb het gevonden: Recht door zee".

„Die is goed", meesmuilde Doele.

Van Essen had al bravo geroepen, vóórdat hij de ontdekking had waargenomen.

Het applaus gold ook meer de gouden verrukking harer gestalte, haar rozelippen... heeremijntijd.... Zij had goud in haar mond!!!

Eer hij het wist, was 't er uit: „De morgenstond!"

„De morgenstond", riepen er eenigen ongeloofig, die vanzelf sprekend onbekend waren met de gedachten-associaties van den Remueur.

„Aurora", kraaide hij uit, „Aurora!" en gevoelde zich als op heete kolen, hoogstonaangenaam, zooals de Blauwe zou zeggen.

„Dat is toch geen benaming voor een kegelclub", vond de makelaar peinzend.

„Ja toch", zei hij, „nou heb ik grond, nu doorschouw ik u, Griffier. Je wil er een latertje van maken. Accoord van Putten, Aurora!"

„Het kind is er", riep hij en mengde zich onder de kegelaars.

Die aan tafel stonden nu ook op.

Dirk zocht op den grootsten bal zijn evenwicht en juichte als een bazuinengel: „Leve de club. Leve Aurora!"

Meteen tolde de bal van de plank en Dirk zweefde in het luchtruim, ver van zijn wegdraaiende aarde, een oogenblik slechts, toen de val.

Hij krabbelde op en hinkte naar een hoek. Dekfels hè, dat doet zeer. Truus keek bedenkelijk en de anderen hadden leedvermaak.

„Als jij zoo eens uit je hoogte neergevallen was, Graaf", riep Piet.

„Hou je mond, rooie duivel", antwoordde

de Inspecteur, alsof hij Sancho Pancha berispte.

„Mijnheer de president! U gooit voor en werpt den eersten steen...." boog de notaris.

„Wij moeten elkaar eerst meten voor den strijd. Dan wordt het meenens pas", vonden de kooplui.

„Verdeel en heersch, praeses!" plaatste de jonge dokter en trok zijn manchetten uit.

„Dood aan den splijtzwam", zinspelde lachend Mien, die nog steeds verbaasd was, dat de vroeger zoo verdeelde grootheden hier nu broederlijk waren vereenigd.

Ze waren allen min of meer opgewonden en enkelen zelfs in zenuwachtige spanning. Ook de praeses was zich van den ernst van het oogenblik zeer bewust.

„Vóór ons in partijen te verdeelen en vóór ik dezen bal afzend naar het doelwit", daverde hij met twee formidabele keelschrapingen,„Stemt allen met mij in als ik roep: Leve Aurora! hiep hiep hiep hoera!"

„Leve Aurora! Ha, ha, ha, hi, ha, ha!" brulden zij allen te gader.

* * *

Den volgenden Woensdagavond werd er gekegeld, van wat ben je me.

De oudere dokter van de Gezondheidscommissie, een eerste klas-speler, en zijn jonge vrouw waren er toen ook en kwamen voortaan geregeld, hetzij door de edele neiging gedreven om het kegeltalent van onder de korenmaat weg te sleuren naar het licht der openbaarheid, volgens den notaris, hetzij door de neiging der jonge vrouw om haar schoonheid niet tusschen de vier muren van haar huis onzichtbaar te zien verwelken.

En het scheen wel of mijnheer Blank dit raadsel door zijn zuster wilde uitgemaakt hebben, want ook zij werden trouwe comparanten.

De oudste der Gebroeders Visch was nu ook van de partij.